

כולל "פורת יוסף"
ע"ש ר' יוסף בן ר' סעדיה חדד ז"ל
רח' זבולון 37 גדרה

עלון מס' 81
ו' סיון תש"ע

שבועות

זמני החג
בניסת החג: פסח 19
יציאת החג: 20.11

שיהיו דברי תורה "מחודדין בפוך"...

"כָּבֹד לְעָלְי אָבוֹן כְּבֹד לְעָלְי נְפִישִׁי" (תהילים קלא)

במעמד הר סיני קבלו בנ"י את התורה שבכתב מרצון

ואילו את התורה שבע"פ לא רצו עד שכפה עליהם הר כגיגית... תנחומא

כדי לזכות
ללדרגה בתורה
אוי אפשר אלטא
ע"י שיגלה האדם
אלטאן והשתוקקות
לתורה,
וכאשר לגלה
את אלטאון זוכה
לדרגות גבוהות
ועליונות.
~ מתוך ספרות התורה ~

"אפילו כל העולם
בולו אינו שווה
לדבר אחד של
תורה"
ידושלמי פאה

חג שבועות נקרא
כך ע"ש השבועה
שה' נשבע לנו
שלא יחליפנו באף
אומה ואנו נשבענו
שלא נחליפנו ח"ו
החיד"א בשם אור החיים

השיב הרופא: כששמעתי את שניכם, ראיתי שאין סיבתו של חולה זה כשל זה, שהרי חולה זה שאינו תאב לאכול כלום הרי סימן שיש לו חולי האצטומכא (קיבתו מכווצת) וסכנה היא להכניס לגופו אוכל בכח, ולכן צריך להרחיק ממנו כל מאכל כדי שלא יזיקנו ויכביד חוליו. לא כן הילד שגמלוהו מלינוק, באמת הוא בריא בכל איבריו והוא תאב לאכול ככל האדם, והסיבה שהוא ממאן לאכול היא כיוון שאינו רגיל באוכל אחר והוא חושב שלרעתו הם שאר המאכלים ולכן צריך להלעיטו, כדי שיטעם את מתיקות המאכל וכבר יתאוה מעצמו לאכול.

הנמשל: הקב"ה ידע שאף שישראל לא היו חפצים באותה שעה לקבל את התורה שבע"פ ואין הדבר נובע מרוע לב אלא מכיוון שלא טעמו עדיין את מתיקות התורה, ולכן תקנתם היא כפיית ההר להכריחם עליה ולהטעימם בעל כרחם כנאמר "טעמו וראו כי טוב ה'" וממילא יתאוו אח"כ לקיימה באהבה עזה כפי שצריך. לא כן אומות העולם, אשר ידעם הבורא שהם שונאי דעת ותבונה ומתעבי משפט מחמת רוע לבבם ופחיתות ערכם, הרי שאם הקב"ה היה כופה אותם על קבלת התורה היו מקיימים אותה רק בגלל הכפייה ובאלה לא חפץ ה' ולכן הם חופשיים ממנה.

מדוע הכריח ה' דווקא את עם ישראל לקבל את התורה ולא את שאר האומות? והרי גם כך קבלו בנ"י את התורה מרצון? והרי זה דומה לאדם שיודע שבנו אוהב מאכל מסוים והוא אומר לבנו אם לא תאכל אעניש אותך?!

משל (המגיד מדובנא) לשניים שבאו לרופא ולשניהם אותה בעיה: ילדיהם מיאנו לאכול.

האחד, טען כי בנו חלה כ מ י מ י ם ואינו אוכל שום מאכל! אמר לו הרופא: הזהר שלא לתת לו שום מאכל עד שיהיה תאב לאכול מאליו.

השני, טען כי בנו מיום שנגמל לינוק אינו רוצה כלום ואין ספק שהוא רעב, ולכן הוא בוכה בלי הפסק. אמר לו הרופא: פתח פיו של הילד והלעיטוהו במאכל ערב, ואחר שיטעם, ירגיש מתיקות המאכל פעמיים ושלוש ומאז יאכל בעצמו בחשק ככל האחרים.

כששמעו שני האבות את תשובת הרופא תמהו ואמרו: הרי לכאורה אותה בעיה לשנינו ומדוע לכל אחד יעצת עצה אחרת, לאחד להאכיל את בנו ולשני להרעיבו?

מתוך "לבוש יוסף, מתוך "קול רינה"

כל המצוות שהאדם עושה בעולם הזה אין בהם כח להאיר אלא כאור הנר בלבד אבל התורה מאירה מסוף העולם ועד סופו...

תנא דבי אליהו

דיני תלמוד תורה

פינת ההלכה

הרב דב ניסים שליט"א,
ראש כולל "פורת יוסף"

כל איש מישראל חייב בתלמוד תורה, בין עני בין עשיר, בין שלם בגופו בין בעל ייסורין, בין בחור בין שהיה זקן

גדול שתשש כוחו, אפילו היה עני המתפרנס מן הצדקה ומחזר על הפתחים, ואפילו בעל אישה ובנים חייב לקבוע לו זמן לתלמוד תורה ביום ובלילה שנאמר **"והגית בו יומם ולילה"**.

עד אימתי חייב ללמוד תורה? עד יום מותו, שנאמר (בבב"ב ט) **"ופן יסורו מלבבך כל ימי חיך"**, וכל זמן שלא יעסוק בלימוד הוא שוכח.

וחייב לשלש את זמן למידתו, שליש בתורה שבכתב (דהיינו תורה נביאים וכתובים), ושלש בתורה שבעל פה (דהיינו הלכות פסוקות), ושלש יבין וישכיל אחרית דבר מראשיתו ויוציא דבר מדבר וידמה דבר לדבר ויבין במידות שהתורה נדרשת בהן, עד שידע היאך הוא עיקר המידות והיאך יוציא האסור והמותר וכיוצא בהן מדברים שלמד מפי השמועה, וענין זה הוא הנקרא גמרא (דהיינו לימוד ההלכות

ממקורותיהם וטעמיהם).

כיצד, היה בעל אומנות והיה עוסק במלאכתו שלוש שעות ביום ובתורה תשע. אותן התשע קורא בשלוש מהן בתורה שבכתב, ובשלוש בתורה שבעל פה, ובשלוש אחרות מתבונן בדעתו להבין דבר מדבר. במה דברים אמורים, בתחילת תלמודו של אדם, אבל כשיגדיל בחכמה ולא יהא צריך לא ללמוד תורה שבכתב ולא לעסוק תמיד בתורה שבעל פה יקרא בעתים מזומנים תורה שבכתב ודברי השמועה, כדי שלא ישכח דבר מדברי דיני תורה ויפנה כל ימיו לגמרא בלבד לפי רוחב שיש בלבו וישוב דעתו.

מה מאוד ראוי לאדם בחג הקדוש הזה, זמן מתן תורתנו הקדושה והתמימה לשמוח בלבבו יותר מכל החגים, וראוי לכל יהודי שיעורר עצמו ביום קדוש זה הן באמצע תפילה והן בלימוד, ובפרט בעת אכילה ושתיה להכניס שמחה

עצומה בלבו ובמחשבתו ויתן הודאה עצומה לה' יתברך שנתן חלקו וגורלו להיות מהעם היהודי וזיכה אותו לעבדו ולשרתו בלימוד תורתו הקדושה ובשמירת מצוותיו הקדושים.

"יסוד ושורש העבודה"

נתאר לעצמינו, זוג העומד להינשא, מגיע לאולם המפואר ביותר בירושלים, מסכמים עם בעל האולם על חתונה מפוארת בתאריך מסוים, כל מנה בשווי מאה

דולר. כל החתונה, התכנונים, מדברים על פאר והדר שטרם נראו כמותם, שמונה עשרה צלחות...

בעל האולם קבל את הכסף ורשם את הפרטים לאירוע...

ביום החתונה, הגיעו כל המוזמנים לאולם וגם רבנים חשובים הגיעו... בפתח האולם נעצרו כולם בתדהמה ולא האמינו למראה עיניהם - פחי זבל מפוזרים ברחבי האולם כשחתולים מסתובבים ביניהם, אין שולחנות ערוכים... ומי מדבר על המנות המפוארות שהוזמנו... החתן והכלה לא ידעו את נפשם מרוב בושה...

כמובן שהבושה הגדולה היתה לבעל האולם, הסקדנל שנעשה לו באותו הערב הגיע לעיתונות... היתכן?! הרי קבלת שמונים אלף דולר ולא הכנת כלום! בסופו של דבר בעל האולם פשט את הרגל...

והנמשל: כשברא הקב"ה את העולם, נתן לכל חי בן זוג: לאריה- לביאה, לעכבר- עכברה... ואפילו בעצים יש זכר ונקבה. באה התורה הקדושה לפני הקב"ה ואמרה לו: "ריבונו של עולם, לכולם בראת בן זוג ולי לא בראת..." אמר לה הקב"ה: "עם ישראל הוא בן-הזוג שלך". התורה הסכימה, והקב"ה הכריז על יום חתונה **"יום חתונתו ויום שמחת לבו"**.

החתונה נקבעה לתאריך ו' בסיון. היכן? בכל בית, בכל בית כנסת בישראל! והתורה ממתינה, היא סופרת את העומר והנה היא באה ורואה שכלום, לא נעשה ההכנות. היחידות שנעשו הן אפיית עוגת גבינה וקניית בגד חדש... כמה מצער...

לא כך מתכוננים לקבל את התורה, את השכינה הקדושה. יש להתכונן כראוי בלימוד התורה ועבודת ה', כך נהיה ראויים להגיע ליום הגדול **"יום חתונתו ויום שמחת לבו"**.

הר' ניסים יגן ז"ל

הרגיל בספר תהלים דוחה כל מיני פרענות ופגעים רעים, מעליו ומעל בני ביתו ומעל משפחתו ומעל כל בני דורו, ומגלה עליהם כל מיני שפע ברכות וטובות והצלחות, ואין דבר להגן מפני המזיקים כאמירת קדיש על תהלים. והרוצה לדבק בו יתברך ובשבחיו, ידבק בספר תהלים.

ויש קבלה מאנשים קדושים שמי שיש לו איזה דחק השעה או צער, יקרא כל התהלים בכל יום בלי הפסק בכונה והכנעה, ויראה נפלאות. ~ פלא יועץ ~